

J. S. Rajagopala Aiyer B.A & T.,

ஓம்
புராசக்தி துணை

ராமகிருஷ்ணமठம்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸ தேவரின் திருவரலாறும்
திருவாக்குகளும்

ஆக்கியோன்
கந்தானந்தபாரதி

குருகுல அச்சுக்கூடம்
சேரமாதேவி

உரிமை பதிக்கப்
பெற்றது }

1925

{ விலை அணை.

IM50100

ஓம் பாசக்தி துணை

முன்னுரை

என் மனதைத் திறந்து அதில் ஒளியையும், துறவையும் சுதந்திரத் தையும் பாய்ச்சி, என் களிப்பிற்குக் கருவியாக நின்றது, கல்லாக் கல் வினையத் தெளிந்த பரமஹம்ஸரின் திரு வாக்குகளும், வரலாறுமே. என் வாழ்வை அருட்பணி யென்னும் வாய்க்கால் வழியாக விடுத்துக் கடவுளின் கருணைக் கடவில் கலக்கத் தூண்டியதும், பரமஹம்ஸரே. எனது அன்பின் ஆர்வத்தைப் பாமாலையாகத் தொடுத்து அவருக்கு அர்ப்பணிப்பகையே எனது உயர் கடனாகக் கொண்டேன். பராசக்தியின் இன்னருளால் என் கருத்து மணம் பெற்ற பாமாலையாகி, “இராமகிருஷ்ண மிருத” மெனப் பெயர் பூண்டு எனது “தோன்றாத் துணையின்” பத மலரில் அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப் பாடி சுமார் 6 ஆண்டுகள் ஆகியும், இதன் மணம் தமிழருக்கு நன்கு உகக்குமோவென ஐயமெய்தி யிருந்தேன். முடிவில் சிவங்கை இராமகிருஷ்ண மடத்தில், அன்பர்கள் முன் இதைப் பதினாந்து நாள் படித்து விரிவுரை நிகழ்த்தினேன். பின்பு தேவகோட்டை விவேகானந்த சங்கத்தின் சார்பாகவும் பாடி யுரைத்தேன். இராமகிருஷ்ணமிருதம் நறு மண முடைத்து என்று அன்பர்கள் சொல்லி அதை அச்சிடவும் சிறிது பொருள் சேர்த்துக் கொடுத்தனர். இப்போதுதான் புத்தகம் வெளிவர முடிந்தது. பரமஹம்ஸரின் திரு வாக்குகளை அகவலாக மொழி பெயர்த்தால் அதன் தெளிவு போய்விடுமோ என்று அஞ்சித் தயங்கினேன். உருப்பினும், அப் பெரியாரின் திரு வாக்குகளைத் தமிழர், “திருவாய்மொழி” போன்றும் பாட வேண்டுமென உள்ளத்திற் கொண்டே, பல நேயர்களின் வேண்டுகோட்படி அவற்றை அகவலாக்கினேன். எல்லாருக்கும் புரியும்படி வசனத்தில் எழுதியிருப்பதை, சிலருக்கே புரியும்படியான பாட்டில் எழுதியது பிழையென இன்னும் எண்ணுகிறேன். ஆயினும் தமிழர் விரைவில் வசனத்தைப் போலப் பாக்களையும் பொருளறிந்து, பாவாற் பேசி, பாவால் எழுதி பாவாய் எண்ணும் காலம் வருமென்று எதிர் பார்த்தே பரமஹம்ஸரைப் போன்ற தீர்க்க தரிசிகளின் திரு வரலாறுகளையும் திருமொழிகளையும் பாக்களாகப் பாடினேன். “பரமஹம்ஸோபதேசம்” படிக்குங்கால் நேயர்கள் “இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸரின் உபதேச ரத்னமாலையை” அருகில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தமிழர் எனது முயற்சிகளைப் போற்றித் தமிழில் பல முதலாசர்கள் பழுக்கும்படி செய்ய வேண்டுகின்ற,

பாத்துவாஜ ஆசிரமம் }
சேரமாதேவி }
ஆளி 60 கலி 1948 }

அன்பன்
சுந்தரானந்த பாதி

ஓம்
அட்டவணை.

	கடவுள் வணக்கம்	க
க.	பாரத நாட்டின் பெருமை	உ
உ.	காலசக்கரம் மாறுதல்	ஸ்
ஈ.	நல்லோர் முறையிடல்	க
ச.	பரமஹம்ஸரின் பெற்றோர்	ச
ரு.	தல யாத்திரையும் சந்திரமணி கருத்தரித்தலும்	ரு
ஊ.	திருவவதாரம்	ஊ
எ.	கடவுட் சேய்	எ
அ.	திரு விளையாட்டுகள்	அ
ஈ.	படிப்பறல்	அ
க0.	தகதினேஸ்வர ஆலயம்	க
கக.	பக்தி	க0.
கஉ.	உருவே தியானம்	கஉ
கஈ.	பரவசம்	கச
கச.	சுற்றத்தார்	கச
கரு.	கான் புகல்	கரு
கஈ.	தேவி வழிகாட்டல்	கஈ
கஎ.	ஓர் அணங்கு	கஎ
கஅ.	தோதாபுரி	கஅ
கஈ.	அருட் தொண்டு	கஈ
உ0.	மதானுபவம்	கஈ
உக.	சாரதா தேவி	உ0
உஉ.	யாத்திரை	உக
உஈ.	உபதேசம்	உஉ
உச.	சுவாமி விவேகானந்தர்	உஈ
உரு.	பரமஹம்ஸரின் மஹாசமாதி	உச
உஈ.	பரமஹம்ஸர் வாழ்க!	
உஎ.	பரமஹம்ஸோபதேசம்:—	

கடவுள்—கடவுளுரைச்சி—குரு—முத்திவழி—நம் பி க் கை
நாலறியும் வாறும்—பொருள்களின் அறித்தியம்—உலகம்—சமாசம்
பிறவி ஞானிகள்—உலகும் ஞானிகளும்—கருமமும் ஞானிகளும்
பற்று—அஹங்காரம்—பெண்கள்தாய்—துறவு—இளமைப் பழக்கம்
ஆகம் ஞானம்—சில கதைகள்

“பாலபாதி”

சேரமாதேவி.

—[:]—

குருகுலத்தினின்று வெளிவரும்

—(∴)—

ஓர் ஆரிய மாதப்பத்திரிகை.

—: [*] :—

கவி 1902-3 ஐப்பிசியஸ் முதல் வெளியாகிறது

வருஷச் சந்தா:- { உள்நாட்டுக்கு ரூ. 10.
{ வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 15.

J. S. Rajappala Iyer B.A & T.

स्वामी श्री रामकृष्ण परमहंस.

Swami Shri Ramkrishna Paramhansa.

J. A. P. W.

ஓம்
பராசக்தி துணை

இராமகிருஷ்ண மிருதம்

கடவுள் வணக்கம்

கட்டளைக் கவித்துறை

விண்ணே! வளியே! ஒளியே! புனலே! விரிந்த ஞானக்
கண்ணே! கருத்தே! எழுத்தே! மஹயே! களிப்பி லோங்கும்
பண்ணே! கலையே! உருவே! அருவே! பரிவே! யென்றன்
எண்ணே! இறையே! அருளெயா நென்சொலி யேத்துவேனே!

அறுசீர் விருத்தம்

சிங்களைக் கண்டா லுன்றன் நிகழ்முதங் கண்டே நென்னும்
செங்கதிர் காணி லுன்ற னருள்வெனஞ் சேர்த்தே நென்னும்,
மங்குலேக் காணி லுன்றன் மாயையைக் கண்டே நென்னும்,
எங்கிலு மிருந்து காட்டி யிதயத்து ளிலங்கு சோதி!

மாமரை காணி லென்றன் மனப்பர வசமே யாகும்;
கீமஹக் னுறைவ தெல்லாம் சின்மல மனமே காணும்;
வாம ரொண் டிருவே! யென்றன் வாக்குடல் தெஞ்சை யுன்றன்
புமருத் தொண்டி விட்டேன், புண்ணிய மிசனி ஹண்டோ!

வேறு

சிரித்தெழுந்து சுதிர்விளங்கு தினகாணுக்
கொளியீந்த திருவி னோடும்,
விரித்தெழுந்த விசம்பினிலே மீன்களையே
பதிப்பித்து விளங்கும் பொற்பைத்
நரித்தெழுந்த தண்மதிக்குச் சாந்தமதை
யீந்ததொரு தாயினன்பைத்
அதித்தெழுந்த துயவர்க்குத் தொல்லுலகி
லரிதொன்றுஞ் சொல்லொ ணுதே!

காப்பு

வெண்பா

பத்தி சமரசமும் பற்றற்ற வாழ்வு நிலை
சக்தியே யுன்னருளாற் றுனித்தான்—அத்தனைன்ப்
பாரெல்லாம் போற்றும் பரமஹம் ஸன்கதையைச்
சீராகப் பாடவருள் செய்.

க. பாரதநாட்டின் பேருமை

கலிநிலைத் துறை

வீர ரன்னையை விளக்கொளி யெனப்புவி யேத்தும்
பாரி னன்னையைப் பசுத்திரு மேனியை யன்பு
சேரு மன்னையைப் பாரத தேவியைப் பூவிற்
சீரி னன்னையைச் சித்தையிற் களிப்பதெம் வீடே!

அறுசீர் விருத்தம்

அறமெலா முதித்த நாடே யாரணி யுலகைக் காக்கத்
திறமெலாந் திரண்ட வீரர் திருப்பணி புரியும் நாடு;
வெறுக்கையும் புகழு ஞான வீரமும் பொலியு நாடு
சிறப்பினுக் கணிசெய் நாடு சித்தனைக் கழுத மாமே!

இறைவனே யுயிர்களாக விற்பமே வளமதாக
அறமதே யரசனாக விலைகடல் முரசு மாகச்
சிறமியர் திருவெயாகச் சிவனரும் புலவ னாக,
மறைகளே தூல்களாக மங்களம் பொங்கு நாடே!

வரையெலாம் முனிவர் வீட்டம் வனமெலாங் குருகு லங்கள்;
திரையெலாங் கலன்கள்; ஐந்து திரையெலாஞ் செல்வக் தேவர்
உறையெலாம் மறைகள்; மாந்த ருளமெலாங் கருணை பொங்கிக்
கரை யிலாக் காட்சி யோடுங் கவின்மெறும் அமர நாடே!

விட்டலே வீடாம்; ஆத்ம வித்தையே வித்தை, தாய்மை
நட்டலே நட்பாய் கத்தை சல்லணி; யுடலைத் தொண்டிற்
கிட்டலே பெருமை; ஆசை விடரெனப் பரம ஞானங்
கிட்டலே கடமை மென்னுங் கிளரொளி முனிவர் நாடே!

உ. காலசக்கரம் மாறுதல்

அற்பமிப் புவிச்சி ரென்றே யறிவித்துச் சுழலக் காலம்
கற்பகப் பரத நாட்டைக் கண்டவர் புரக்க லாகித்
தற்சிறப் பிழந்தே யான்ற தருமமும் குலைந்தே யந்தக்
கற்பொடு பொற்பு மேகிக் கவர்ந்தது புவியை யூழி!

அறந்தனை விடுத்தார்; மாயை யடிமையைத் தொழுதார்; ஆம்மத்
கிறந்தனை யெண்ணார்; தீனி முயக்கமே சிந்தை யாவார்;
சிறந்திடுங் கடவுட் கல்லி யொழுக்கங்கள் சிதையப் பண்டை
மறத்தனர் இகழ்ந்தார் நீர்மை மாறினர் பரத நாட்டார்.

சாதியி னெறியை விட்டார்; சமயங்க ளுரைப்ப தோரார்;
சோதியை நம்பார்; பந்தஞ் சுகமெனத் துயருட் பட்டார்;
வேதியர் வேதம் விட்டார்; வேந்தரும் மனுவை நீத்தார்;
வாதமும் வெகுளி யோடுவானுல காண்ட மாதோ!

கல்வியு மயலா ரீயச் சுருத்தயற் சுருத்தே யாகச்
செல்வமு மயலார் சொன்னச் சேவக ரவர்க்கே யாகித்
தொல்பெருந் தொழில்களற்றுத் துணியுண வயற்றை யியப்
பல்கிணி யான ராகிப் பண்டெழில் குறைந்திட டாரே.

புதைத்தன ருடைக் குழாத்துட் போற்றினர் புதிய பாதை;
உதைத்தனர் முதியர் சொல்லை யுளத்தினில் வளர்த்தார் தீமை
சிதைத்த வந் நாட்டின் சீரைச் சிந்தனை செய்து நல்லோர்
இதத்தரு தேவி முன்னர், இம்முறை செங்கு வாரே.

ஈ. நல்லோர் முறையிடல்

கலிநிலைத் துறை.

அன்னையே யெமக் கார்துனை நீயலால்; அடியெம்
இன்னல் தீர்த்தினி தாண்டருள் புரித்திட விசைவாய்
பன்னருட் தாய ருற்றது, பண்டிசர் போய
அன்னருள் சிறந் தய்வதே யொருவழி யறிந்தோம்.

ஊன் மதுக் கொலை காமம தாகிய ஆறும்
 ஈன வெஞ்செயல் இலகுமெய் யறத்தினை விழுங்க,
 மானம் போயதில் கடிமையால் மதியுடனெல்லாம்,
 எனமாத் தொழி லொழித்ததெம் இசையினை யென்றார்.

அன்ன பண்டினில் மகிதல வறத்தினுக் கேதும்
 இன்னல் வந்திடின இனிதுசெய் திட லுட லோடும்
 அன்னை யுன்னரு ளோடரி யம்புலி காத்த
 தன்ன வின்றெமை யாண்டிட வருள்புரி வாயே!

கோதிலாதவர் குறைகளைக் கேட்டதும் பூவின்
 ஆதி நாயகி யுரைத்தனன் “அன்பர்கான் அஞ்சேல்:
 தீதுயர்க் திடில் என்வர வறுகிடுஞ் செகத்திற்
 கோதி னுமர்தனை யனுப்புதுந் தொல்லறஞ் செழிக்க!

என்னருள் வடிவாகிக் கதாதார் எனும் பேர்
 தன்னு மாதவன் உதிக்குனன், தோமறு கங்கை
 கன்னலம் பயிர் வளர்த்திடுங் காமரு புக்கார்.”
 என்னலுந் தொழு தேத்தினர் வாழ்த்தின ருகர்தார்.

ச. பரம ஹம்ஸரின் பேற்றோர்கள்

அறுகீர் விருத்தம்

பூமகன் மகிழ் மார்தர் புலன்களை ஞெறியி லுய்த்துச்
 சேமமாய் அறத்தைக் காத்துச் செம்பொனும் ஒடென்றெண்ணிக்
 காமத்தைக் கடந்த துயன் கதையினைப் பாடி யென்றன்
 காமனத் திருக்குந் தாயே நலம் பெற வருளுவாயே!

பூமகன் தனக்கன் போன்ற பொருப்பினின் னுலகை பூட்ட
 வோமுட ளிழிந்தே யெங்கு முய்ரெனப் பரவு கங்கை
 வாமரொண் ணியற்கைக்காட்சி விளங்கிடு வளங்கள் மல்கும்
 காமரு புக்க ரென்னுங் கண்களி நிலைய மாமே.

சுத்திராமும் சந்திரமணியும்

அத்தல வாசி யானோர் அருத்ததி வசிட்டர் போன்றோர்
சுத்திரா முடனே யிந்து மாமணி யென்னுந் தாயர்
பத்தியும் பரிவுஞ் செய்ய பண்பொடும் பாரி லோங்கி
முத்தியின் வழியில் நாளு முயன்றனர் உயர்ந்த வாழ்வால்.
வரநதி போன்ற சீலர் வறுமையிற் செம்மையாய்ப் பூ
சுரர்தமக் குரிய வெல்லாஞ் சோர்வற வியற்றி சொந்தத்
தருமத்தை யாவிபோலச் சமதம மோடு தாங்கி
வருந்தினும் விருந்தை யூட்டி யைங்கடன் வளர்த்தா ரன்னோர்.

கவி விருத்தம்

துவழி யாற்றியே துங்கமாய்ச் சிறு
தேவைய ளீட்டவர் சேர்க்க வெண்ணிடார்;
பூவனின் னல மெணிப் பூசை பண்ணுவார்;
தேவெனப் பூதொழுச் செம்மை யானவர்.

௫. தலயாத்திரையும் சந்திரமணி கருத்தரித்தலும்

அறுசீர் விருத்தம்

முன்னரே தேரி தன்னில் மொய்களிப் பெய்து நானோர்.
பொன்னனத் துகளி லாணைப் பொய்க்கரி புகல வேண்ட
வென்னுயி ராணையாக வித் தொழிற் கிணங்கே நென்னப்
பன்னரு துன்ப மீத்தான் பழுதிலர் பாக்கம் நீத்தார்.

சீயவ னுறையும் பாடி சீரியற் குரியதாமோ?
கோயென வாழு மந்த கோவின னிடரிலாதே
தாய மெய் யொளியு நல்ல தொண்டரு மல்கு மிந்தத்
தேயத்தின் தலங்கள் சுற்றித் தரிசனஞ் செய்து சென்றார்.

ராலடி மனது வாயை மாதவன் புகழிற் கையைச்
சாலமாப் பூசை தன்னிற் சரிதையிற் காதை வைத்தார்.
சாலொடு தலங்கள் சுற்றிக் கண்ணொடு கடவுட் கண்ட
சீலரை எண்ணுவோரின் சித்தனை துயதாமே.

செய்யினிற் நெழுத நாவீற் கணவினி லரியுச் தோன்றித்
தெய்வம் வன்னை காணச் 'சகத்திருள் நீக்கு மைத்தன்
செய்யென்று சாத்தமோடு தபனன்போ லொளியி னேனும்
புறப்பத- ஸுணக்கே' என்ன வியம்பினள் கொழுநன் பொக்க.

புத்தன் னெனியோ டத்தப் புனிதையி னகட்டில் மைத்தன்;
செத்தன் காமர் புக்கர்; செம்மையாற் குறைவி லாதே
புத்திடுஞ் சேனையெண்ணி யிறைவனை யெண்ணி யெண்ணி
புத்தன்; உணப்பை மாசிக் களித்தனன் வையமாதே.

க. திருவவதாரம்

கவி கிலைத் துறை

சத்த துயது, செய்கையுச் துயது, வாக்கும்
சத்தாக்கமுச் துயது வாகிய தரிவை,
சத்தையுச் சருத் தரித்திட வியைத்தவ னெனைய,
சத்தம்மிய லருத்தவ மருத்திடு மைத்தன்,

பதிய ல்லொளி புதலும் பாப்பிட வியற்கை,
பதமுற் சாத்தமும் கிறைத்திடப் பாரென மகிழ்ச்
சத்தத்து மெவ்விரு னோடிடத் தினகர னெனைய,
புத்தன் னின னனையோடு முயர்வர்ப் பளித்தே!

கவி விருத்தம்

தருவதம் முகமுத் திகழும் முறுவல்,
செத்த செத்தித் தன் மவன் றிநாத் தெய்வம்,
முறுவல் தனிச்செய் முனையின் எழில்
வருகா குன்றோ வுணம யுனதோ.

மனையெ முகமுத் மனையன் விழிகன்.
மனையக் காமும், மனைய செவ் வடிவன்,
மனையே மலர்வாய் அருள்தோர் மனமுந்
மனையே யிலகும், வடிவெந் திவ்யே!

பெரியோர் பெரியோன் பிறந்தா னெனவும்,
அரிதிவ் வலகில் வழிக் தெனவும்,
அரியோ வரனோ வமான் னிவனென்
ருரைசெய் தனநுள் விழியா லுணர்வார்!

எ. கடவுட் சேய்

அதுசீர் விருத்தம்

அலர்தரு முகமு மாழ்ந்த நகையொளி யழகு மிந்த
வுலகெலாம் அடிவணங்கு முயர்பெருங் குறிகளோடும்
இலகிடு மைந்தனைக் கதாதரவ் என வழைத்தார்
நிலமறி யிராமக்ருஷ்ண னெனும் பெயர் நிலவப் பின்னே.

தெளிவுரு வான சந்த்ர மணிதரு தெய்வப் பாலை
யொளியுடன் பிறந்த மைந்தன் உண்டனன்; தாதை செய்பும்
அளவறு வழிபாட்டுடு மன்பினிற் றவழ்ந்த மைந்தன்
உளமுறு துய்மை மென்ற னுரையினுக் கடங்குமாமோ.

கவி விருத்தம்

உரியன செய்தா ருவந்துறு காலம்
அரியன வாழ காடல்க னோடும்
பெரியவ னாகுவன் பெட்புட னென்றே
தெரிய நடந்தனன் தேன்மொழி பேசி.

ஊன்றலும் நின்றலு மூர்தலுங் கைகள்
ஆன்றவிண் ணிற்பொலி யம்பிலி காட்டித்
தோன்றலின் பச்சினஞ் சொற்கள் நுகர்ந்தே
யின்றவ னின்றவ மிதெனச் சொல்வார்.

அதுசீர் விருத்தம்

அவனாயும் வெல்லு மாற்றல், இரக்கமு மருளு மோங்கிப்
புவி மருள் போக்க வெண்ணிப் புரையறு மாட லோடு
வெண்மொழி மறையோ யாழோ வெனவுல கேமமாக
அவினயப் பாட லாட லமுனகுத் தோங்கி னானே.

அ. திருவிளையாட்டுகள்

அஞ்சறு மனத்தஞ்சி யுதட்டினுக் கிணங்கான்; தூய
செஞ்சொலார் கதைகடம்மைத் தேவரும் பருகச் சொல்வான்;
மஞ்சறு மயற்கை கண்டே, மனப்பர வசமே யாவான்
மஞ்சரினை மறப்பான் அன்பால், கண்மலன் பெயரைக் கேட்கின்.

தூவிகள் வருகுஞ் சாலை துன்னுவான்; தினமுஞ் சாந்தர்
உறவாம் கொள்வான்; ஆன்னேர் உடைகளை யணிந்தே தாய்முன்
செய்யினப் பாரித் தென்பான் செவ்விய துறைவப் போற்றிப்
புது மனிதன் சேயிற் பிறங்குவ தறிபலாமே.

பாடக வாக்கஞ் செல்வான், சாவக மூட்டித் தானே
பாடவான் ரேகுமோடும்; ஆரிகதை யருகிக் கேட்பான்;
பாடிப் பணரப்பான் பாடி புடித்திடு வானே யிந்தப்
புது வயத்தன் பன்னி பிறங்கிய தெங்கு மம்மா.

புத்தவாசலாது செல்லத் தமபனின் காப்பில் டாழ்ந்து
புத்தினா பாய சேமக்குச் சீருப சயகஞ் செய்தார்;
புத்தமல் உறவன் முன்னே யாய்த்ததன் சாரமாக
புத்தன் தனத்திற் கல்வி யுருத்திட வகைசெய்தாரே.

புத்தன் கொங்கும் ஞானம் புதியன வேற்று வான்
புத்திடு செஞ்சுருகப் பிறகுநென் றறிகு லாதார்,
புத்தனும் பாசிய பண்ணைம் மல்கிடு மிர்பாட் சுவின்
புத்தகதி சாபு கொன்ற புருத்தினர் புனிதன் தந்தை.

க. படிப்பதல்.

பாத்தன ஸீட்டிப் படிப்பி; பாசுருஞ் குருகுஞ் படிப்பி;
புத்தவன் கண்டான் புத்தி கொடுத்திடும் கொடுத்திடும்
புத்திடு மனைய மந்த பாத்தகக் கொடுத்திடு
புத்தம ஞானம் கொடுத்திடு மந்த கொடுத்திடு

இராமகிருஷ்ண மிருதம்

௬

பீடுறு சேயு மிந்தப் பிணியுறு கல்வி தன்னில்,
மூடுறு நிற்குந் தீய முந்நசை மாயை யென்றான்.
தோடுறு தூலும் மீளாத் தொத்துடை வினையைந் காட்டும்;
வீடதைக் காட்டா தென்றே, விலகின னோடி னானே.

கலை-தெரி. புலவர் வாதங் கண்டினம் பதைப்பா னிந்த
வுலை யெழு மொழிக ளாலே யுண்மையை விளங்கா ரென்பான்.
உலகியற் கல்வி யெல்லாம் உதரத்தை வளர்க்க வல்லால்
இலகுமுள் னொளியைக் காண வியன்றிடா வீணென்பானே.

உண்டிமுன் னலம்ப லெல்லாம் ஒடுங்கிடுந் துய்க்கும் போதே
வண்டதன் பூச லெல்லாம் மதுவுணும் போது முண்டோ
கண்டவன் களிப்பிற் பேசான்; புனல் நிறை கலயம் போல்வான்;
விண்டவ ரில்லை யிந்த வீண் வழிக் கான ரென்பான்.

ஈட்டுதற் கான கல்வி யில்லையே வில்லை வாழ் வென்
றூட்டமா முளத்தி னுற்றார் ஐயனை யறியா தின்னோன்
கேட்டினை யென் சொல்வோ மிக் கிரகமே செம்மை யற்றோன்
கோட்டத்தின் வழிபாட்டிற்கே யேற்றவன் கொள்வோமென்றார்.

—————()—————

௨௦ தக்ஷிணேசுவர ஆலயம்.

சுத்தமிட் டருகு கங்கை சகத்தினை யூட்டிச் செல்லச்
சித்திர வியற்கை சூழச் செழி பொழி லிலங்க ராணி
பத்தியாய்ச் சமைத்த கோட்டப் பணிகளை யாற்றி யங்குச்
சுத்தியில் நினைப்பை யூன்றித் தங்கினோர் குவாம் நின்றான்.

நான்மலர் மாலையோடு நன்மன மலருஞ் சேர்த்தே
நான்மறை கடந்த சோதி நாயகிக் கிடுவான்; அன்பாய்த்
நான்அழு தட்டுத் தையால் தாய்க்கவன் படைப்பா னெண்ணி
நொன்புடன் பூசை செய்தான் நூலெலாங் கடந்த சீவன்.

பருவினைத் தாயே மென்றங் குருகியே பணிவான்; நாளும்
 நெருப்பை லோர் கிலான்; நீ யிதனானே யிருத்தியோ வென்
 றருமைமாய்ச் சேட்பான்; அம்மா! அடியன்முன் வருவா மென்பான்;
 ஒரு மொழி பேசென்பானே யொரு மனத் துதிசுள் செய்கே.

உன்னையே கோத்தி யித்த புலகுடை யாடல் நீத்துதேன்.
 உன்னிலே தவத்த வந்தே புலகையோ டமுத மான
 னன்றாட மழலைப் பாக்கள் இசைத்துனை யம்மை யென்றே
 பண்ணுவேன் புகை யுன்றன் பாதமே துணையாய் நின்றேன்.

என்னைல் நீயே யுன்னாய்; கருத்தினில் நீயே யுன்னாய்;
 பன்னில் நீயே யுன்னாய்; பதுமத்தில் நீயே யுன்னாய்;
 என்னில் நீயே யுன்னாய்; எவற்றிலும் நீயே யுன்னாய்;
 உன்னில் நீயே யுன்னாய்; பெருகுமா னந்தச் சோதி!

கக. பக்தி

எழுசீர் விருத்தம்

மக்களின் சேடமே மகுடமா யுன்னான்.

மங்கலம் பொங்கு முகமே!

மந்தமென் செத்தின யிருக்கினே! உன்னருள்

வென்னமோ டொன்ற வானென்!

மத்தகம் பிறையோ! மலர்க்கனாங் கருணையா!

வானுதல் லொளி யிலங்கும்

சத்தியே! தேவி! மதித்துநீயே கன்னகமா!

தானவாய் கைக மின்னலோ!

ஞானமும் யோகமும் சிலைகளுந் தந்திடும்
நாவினா லொன்று சொல்லாய்!

வான்முகில் ஒதிகண் டென்மனத் தானந்த
மஞ்சை நடனம் புரிசுதே!

கானமார் கந்தரத் தென்னையாள் ஓர் சொலின்
கண்டவ துங் கடினமோ?

மீனெலாம் பூண்களோ விசும்பெலாம் ஆடையோ
வீங்கு மானந்த வடிவே!

வேறு

காதளவு கண்கள் சென் றென் முறைகள் கேட்டுன்
கருத்திளகி யென்னுளத் துன்

சோதியருள் வெள்ளமே பாடவரு ளன்னையே
தொண்டர் துணை யான சுடரே!

வேதமோடு கின்னரஞ் சூலமோடு கைமுகில்
வித்தைதரு சக்தி முதலே!

பாத மலர் நெஞ்சமலர் சூடு மன்பர் தமிழ்
பத்தன் யான் ஒருவ னன்றோ?

வேறு

செங்கதி ருதித்ததுவோ! மின்னிரள் திருக்குலமோ!
செய்தவ முதித்த வொளியோ!

அங்கைகதி யென்னகிரி வளமோ! களிப்பினேழு
கரையற்ற கருணை முகமே!

மங்கள மெனும் புன லுதித்திடு பரப்பதுவோ!
மங்குல்முடி பெற்ற மதியோ!

பொங்கிடு மெழிற்கடல் கடைந்தெழு மமித்தயோ
புன்னகை சொலிக்கு முகமே!

வேறு

என்குமருள் சித்திநின் கண்டருணைத் தண்க!—லோ
என் கிணைவு மறிபு மறிவோ!

பொங்கிபெழு மின்பவெளப் போதகிறை கானகதி
பொந்திடு நின் வாக்கு வாழி!

செந்தசெயு மன்பருறை மங்கள வளம் பெருகு
சித்திதரு வீடு மனமோ!

சந்தசு முன்றுதிசெய் யென்கலிக ளிற்றுவிழச்
சந்து கிணை சக்தி முதலே!

—————()—————

கஉ. உருவே தியானம்

சுருத்தில் நீ! தலத்தில் நீ!

கடத்தில் நீ! மகத்தில் நீ!

புலத்தில் நீ! படைப்பில் நீ!

பொருப்பில் நீ! பொருட்களில்

உரத்தில் நீ! செயத்தில் நீ!

ஒருத்தி நீ! கிணைத்திடும்,

கிணைத்து நீ! என் ஆவீ நீ! என்

அம்மை நீ! என் அன்பு நீ!

செழு சீர் விருத்தம்

பொறிகா குமக்கு மிகவின்ப மின்று
புவிமன்னை தன்னை வணங்கேர்!

அறிவான தீப முடனேற்றி யித்த

அருட்சோதி தன்னிற் கவ்வீர்

நிறைவற்று பத்தப் பிணியிட்டு முட்ப

நிகரற்ற கோ மிதுவே!

முறைசெய்து பொற்றிக் குறையற் றிருந்த

முதலற்ற சோதி யிதுவே!

கைவேறு

உருவே யுருவறு சக்தியே! முக்தியே!

ஒங்கார மான ிகிறவே!

திருவே! ஞானமாச் சோதியே! ஆதியே!

திக்கெலாம் நிற்கு மொன்றே!

அருளே! ஆத்மவா னந்தமே! பந்த மோட்

டம் மருந்தே! ஆதிதே!

குருவே! யிவ்வுட லாவியுன் சேவையிற்

கொண்டருள் செப்தி டாயே!

யானும் என்னதை முற்றுனக் கீந்தபின்

ஐயமும் பிணியு முண்டோ?

சுனப் புகழொடு நன்மை தீமை யான

இருவிகற் புண்டோ சொலாய்!

தேனே! தெள்ளிய அமுதமே! தேவியே!

செய்யவுன் மன மாகுக!

யானே உன்றனி யிச்சையை யானுவோன்

ஆருயிரை யானு முதலே!

எண்சீர் விருத்தம்.

எத்திக்கு முனைக்காணு மெழிலே வேண்டும்!

வற்றவுன்-தொண்டு செயு மாற்றல் வேண்டும்!

எற்றைக்கும் அழியாத செல்வம் வேண்டும்!

எது வரினுங் கவலாத மனமே வேண்டும்!

சத்தர்குழு வேண்டு மிலேல் தனிமை வேண்டும்!

சஞ்சலமே வந்து புகா நெஞ்சம் வேண்டும்!

சுற்றமெலாம் விலகியுனைப் பற்ற வேண்டும்!

சுதந்திரமே! உன் சுடரைக் காண வேண்டும்!.

கூ. பாவசம்.

புதித எண்ணுகையில் பூவில் இருப்பவனே!
வாழ்க தான்மனதில் வாரா வகை மெனவோ!
பயசிக்க எவ்வுருவு முன்னா யுலகினிலே
யுகித்தேன் உன் கிசத்தை அன்பாய் அருளுவையே!

அயிர முன் காத்தே, அடிமைமுறை கேட்டிலதோ!
அயிர முன் கண்கள், அடிமை தயர் பார்த்திலவோ!
அயிர முன் கைகள், அடிமை துணை யாகிலவோ!
அயிர முன் காலை யறைத்திலதோ வோர் பொருளை!

அறுசீர் விருத்தம்.

என்றிரும் பலவா றுக இதயமே யுருகி யாறாய்ச்
கென்றிடக் கண்ணின் மீதுமா செய்க்கிரங் காத தேளே!
ஒன்றி க் காதி யின்னே பொளித்தனை யிருப்ப தேளே!
கயிற் கொன்றோருமாகிய என் செய்வேன் என்செய்வேனே!?"

புதிதாதி தன் மெல் தவிப் போங்கிடும் அழுதத்தன்னை
கடலேன் கட்டித் தானும் அக்கணம் உண்ணுவானே;
காலிஞர் தவிப்பான், அடிப் பரவச மானான்; கண்டோர்
கூடப் பூர் பித்த மென் அம்ம வென் தறைந்து நக்கார்.

பென் டவிப் பொருளைத் திய பித்தினில் உழவும் பூம்
தன்னைத் தான் தித்த துயர் தம்மைய் பித்த சொன்னும்;
முன் கைய முடியத்தோர் காணான் முதலோர் சான்றும்;
புன் துக் கண்கள் கத்திச் சேத்தினி ளுஞ்ஞம் பாரே.

-----()

சு. சுற்றத்தார்.

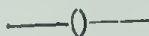
கண்ணன் உறவோர் பித்தும் கடிமனார் திரைக்க கித்தும்
கண்ணன் புதித கண்ணன் திரைக் கத்தும் பொற்பும்
கண்ணன் 111 திப் பென் கடிமனக் கொம்பன்ருளை
கண்ணன் முகத்தார் தன்னை கண்ணன்ருக்கு மத்திற்சு.

தன்னுறை வாலயத்தில் தனியிடத் திருந்து, தேவி
தன்னையே நினைப்பான்; ஆடை தரிப்பதை எண்ணான்; ஊனுந்
துன்னுழி யுண்டா னந்தந் துள்ளிட ஆடல் செய்தே
யன்னையே பெண்ணிற் கண்ட, அத்தனு மிருந்த வாறே!

முன்னிலம் பித்த ஆடல் முதிர்ந்தது; தூயன் முற்றுச்
தன்னையே மறத்தான்; செல்வர் தத்திடு முயர்ந்த பட்டால்
மண்ணையே துடைப்பான்; வேறு மாதரைத் தாயே யென்று,
பண்ணுடன் தொழுவான்; பாசப் பற்றிலார்க் கெதுவு மொன்றே!

கூட்டமாய் வருவார்; இந்தக் கூத்துகள் காணீ ரென்றுள்
கூட்டமே யில்லா மாந்தர் நவிலுவர் மாயை யாலே;
சேட்டையாம் பித்தனைன்றே சிரிக்குநர் போகச் சிற்சில்,
தேட்டமா மறிவினாள், தேவனைன் றறிந்திட் டாரே!

உறவினர் வருவார் நாளும் ஓதுவார் மனத்தின் பாசம்.
பிறர் பலர் வருவார் தூயன் பித்தனைக் களித்து நிற்பார்.
அறிவரோ வுண்மை யிந்த ஆசையின் வலையுட் பட்டார்
பிறங்கிடுந் தொலையில் தீபம் பெற்றடி சுற்றி நீழல்.

கரு. கான் புதல்.

புன்மையார் தனையுட் பட்டுப் புண்ணிய மறியா மக்கள்
தன் மனச் சாந்தம் போக்கத் தனிப் பெருங் காடு புக்கு,
தன்னுடன் தனே வாழ்ந்து, தாயினை நினைத்தான்; பூவில்
இன்புறுந் தேனீ சற்றும் ஈக்களோ குறைவதாமோ?

பலிதயி லற்றான்; முற்றும் பந்தங்கள் விடுத்தான்; செல்லும்
வசி பந லறியான்; ஆழ்ந்த நினைப்பினைத் தேவி கொள்ளத்
தகைதிகை யவளை எண்ணித் திரிசுவன்; வானக்கரை
சகியொளி விளக்கத் தாங்குத் தாரணி வீட்டி லம்மா.

அன்னையே ! அம்மா ! இந்த யாக்கையு முயிரும் வேண்டேன் !
உன்னதே யுன்பால் சுத்தேன் ! உன்னை நீ காட்டுவாயே !
கன்னலக் கணியே, பாசே, கருத்தினே யள்ளு மன்பே !
என்னுயிர்க் குயிரே ! வார கில்லையேற் பிழையே னிங்கே !

சி பகல் தேடுகின்றேன்; நீயெங்கு மிருத்தும், கெஞ்சம்
பசி மிகு சேங்குந் அன்பைப் பருகிடக் கொடுத்திடாயோ !
சிவ வினாக் கிரங்காத் தாயோ ! வெருகினுஞ் சிறியை நீயோ ?
பூசுபெறும் உலக அன்னை ! என்னுயர் அறிகிலாயோ !

ஆ துதென் லியப்பே ! என்றன் அன்னை ! இக் கண்மூடாடல்
புட் வினா தோர் காட்போல; உன்னை யான் தேட விட்டாய் !
அவியே யருளை யின்று மகன்றது; வா ! வா !” என்னத்
தாவியே யாண்டு கொண்டான் தனையனை யுலகவன்னை.

—————()—————

௪௬. தேவி வழிகாட்டல்

என்னகு னாலே பூரின் இருள் தடைத் திடவே யுற்றோம்!
என்னாயே எத்தக் கண்டோம் ! தீயையது தாய்! உன்போல்
அன்பினே யாரே சேந்தார்; ஆகையை யாரே வென்றார் !
என்னையான் கீழ்க்கன் என்னை கீழ்கவே முடிகிலாதோம் !

பிறத்தவ ரெல்லாம் ஒப்போர் பிறகு வினையை யாள்வர்;
பிறத்தவர் வினையே மூட்டினோர்; பூதனை நீ யறிதி சேயே;
பிறத்தவர்க் தடிமையான அன்னையாட் டினையே காத்த,
பிறத்தவரான் டேத்தி வந்தாய் செப்புமென் அதனைக் கேளாய்.

பண்ணிற் பூசுத்த தேதம் பாதையை மறத்தே, ஓயாச்
சன்னடம் காட்டிச் சுத்தினைப் பணிந்து நிற்கும்;
கந்தி நீ தெரிந்த அண்ணைக் காட்சியக் தன்னை யென்ருத்
தோண்டோடு சமசும் குறித் துபகினை கீங்குவாயே !

இன்னிய கதைகளாலும், எளிதறி பொருள்களாலும்,
பன்னிய பணியைச் செய்வாய் பதவி வதிலே செல்ல;
உன்னுடைய களையு யானே யுதவுவன் அனந்தே யிந்த
மன்னுசீ நுலகுக் கீவாய் மாதவி என்று போத்தான்.

அருள்மொழி யோடு கண்ட அம்மையத் துதித்தான் என்றய
குருவொடு மன்னை யானும்! கொண்டுள்ள யாண்ட சோதி!
கருமத்தைச் செய்வேன், என்றன் கருணையக் கடலே!" என்று
பெருமகிழ் வொடு பெற்ற பேற்றினக் கெண்ணி னானே!

௧௭. ஓர் அணங்கு

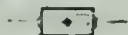
கண் திறந்த களிப்புறு காட்சி யான்
பின்பு மற்புகழ் பீடுறு பற்பல
கண்டனன் லெ நிங்கள் கழிந்ததும்
உபண் னொருந்கி பிறக்கினன் முன்னரோ!

அன்னையே யென் றுபண் யானனுக்
கன்னை வாணி யவளுரை செய்துவான்
உன்னை பொத்த யுளத்தர் அருமைய
கன்னை யன்பில் மறத்த தவத்தனே

வித்த யோகம் விளங்கிடு பல்மதச்
சத்தையுந் தாணித் கதை சாற்று வி
சத்தையுந் தரு மத்தையுந் தந்தனாரு
சித்து மீதுவன், என்றனன். தேறினன்.

கந்த மோர்பகல் காந்திடக் காயமே,
புக்கு கொத்தன னுத்தயி தீர்த்தனன்.
மிக்கு வெம்பகி நீக்கினன் மேதரு
மிக்கு நிப்புகன் மிக்கவர் சென்றனன்.

பொக்கு பங்கலா பம்பொருள் போற்றித்தே,
தக்கு சித்திகள் சாதக மாக்கியர்
கங்கை யாண்டுகள் கம்பனைப் போற்றியே,
யெக்கு கொன்றன கொன்யதை யோக்கிலம்.

௧௮. தோதாபுரி

முற்றறிந்து முனிந்தவன் முன்னினான்
பற்றறுத்துப் பழுத்த திகம்பரன்
சுற்றி யெங்குஞ் சுடர், மழை தாங்கினன்
உற்றுத் தோதா புரி யெனு முத்தமன்.

எட்டு மெட்டிய நற்றவ னின்கழல்
தொட்டு மேற்றனன் னேமறு நம்பனே
தட்டி வாத சமாதியைச் சாற்றினன்
விட்டிலா திருந் தாற்றினன் விண்ணவன்.

வேறு

ஆண்டுகள் காற்பது யான் தெளிந்ததை
புன்று காட்களில் முழுதும் முடித்தவா
சான்றவ சகத்தினில் நான் கருஷாயாமி
ஆன்றவர் மதிப்பொன் றுந்தத் தன்றனன்.

ஆங்கவன் போயயின் ஆழ்த்த யோகத்தில்
புங்கவன் மாதங்க னாறு னுங்கவன்
புங்கு மாணந்த செஞ்சத் தேயினயன்
புடாங்கின னொருமினி லுடல் மறந்தவன்.

வேறு

தவ மிருந்து தனிச்சுட ராகினான்
சுவ மிருத்திடு சிந்தையி னுர்பெ ரும்
புவி மிருத்திடு புன்மைபுத் தன்னயப்
புட மறித்திப் பற்பணி செய்தனன்.

௧௩. அருள் தோண்டு

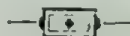
பொன்னை மண்ணுடன் கங்கையிற் போடுவான்
தன்னையும் பிறர் தம்மையு மொன்றெனப்
புன் புலையர்க்குத் தொண்டு புரிசுவன்
பொன்னைக் காணினும் போந்துடல் கூசுவான்

புக்கு பஞ்சம ரின்மனை புங்கவன்
சிக்கி னூற்புலி நீவுவன் செம்மையாய்த்
தொம் கிருக்கு மழுக்குகள் தோண்டுவான்
உட் கழம்பு துடைத்திடு முத்தமன்.

சாதியும் நிறமும் பிறர் தானென்ற
பேத மெல்லாம் பிரிந்தவர் ஞானிகள்
சோதி நிற்கையில் தீபத் துலங்குமோ
கோதை வீசுழிக் கொள்வர் விசிறியோ?

வாட்ட மின்றி வருபவ ருக்கு மெய்
கோட்ட மின்றிக் கொடுத்தன னள்ளியே
கேட்ட கேட்டவர் கேள்விக் குறைத்தனன்
நாட்டமும் பல நாழி வில்வணம்.

கண்ட விற்பங் கருதுவர் சிரிப்பர்
மண்ட லத்தற மோங்கிட மாந்தர்க்கே
விண்டு னாப்பர் விருப்புடன் மாரி போல்
தொண்டு செத்திடு தொத்தது முத்தரே.

௨௦. மதானுபவம்

பெண்ணுருப் பூண்டே யெற்றூப் பிறலிமற் றுண்டே யாயின்
கண்ணக மாதே யாகித் கடவுளுக் கிதய மீட்டே
பண்ணுறுங் குழலிற் பாங்காய்ப் பாட்டுடன் பஞ்ச நூற்றே
யின்னிய உத்தரே ப்பாடு மிருப்பீதன் ஞானச யென்பான்.

பெய்தபொல் ஈழப்பான் மாயன் பெய்வினுக் குரிய னாந்
 னாதபேரல் நாதா வென்பான்; தநாகதன் வீர னேசோ
 னாதிர குறும் போல்வான் அவாவர் கதரு மோதிப்
 பெய்தமோன் நிலலை யெல்லாம் பிறந்தவோ ஈடத்தி லென்டான்.

வேறு

கலகதியி லாறுகளுஞ் சல் சலத்துத்
 தாவுவபேரல், தகாஞ் சாரப்
 பலவழிக ளிருப்பதபோல், தலைவினை கள்
 மலவற்றப் பஞ்சொன் தேபோல்
 உலகினிய ளும் மயெனு மோராதத்தின்
 மேல் சம்பந்தே யுண்மையாக
 இவருபவ மகங்களுஞ் கு மொரு கடவு
 ளின் மனனை விளம்பு வானே.

மாத. குறுதி சுராக் கணித்தமே ஈடக்கு மில்ல
 ததான் போன்றே தாமும் மற்றவர் மதத்தைப் போற்றி.
 திருவக கண்டார் போலும். உம்பல்காண் குருடர் போலும்,
 யாதினா கித்தெ லீசன் மரிப்பான் பார்த்து வென்பான்.

மாத. தனத்தமான் தருவினி லெண்ணி மாத
 மாத குருடார் யுமின் துறத்தினா உகத்த வேண்டி
 மாத. தான் டத்த கிப்பர் துடர்களைத் தரிப்ப சின்னோர்
 மாத. தான் மென்மன் டத்தர் துடர் துடத்த ரோதி.

சுருதி

மாத. வந்தினை மாத. தான் மாத. தான் மோட்ட
 மாத. தான் மாத. தான் மாத. தான் மாத. தான்
 மாத. தான் மாத. தான் மாத. தான் மாத. தான்
 மாத. தான் மாத. தான் மாத. தான் மாத. தான்

நின்றதோர் மனைவி தன்னை 'நின்மலத் தேவீ' என்றே
சென்றடி தொழுதே யேத்திச் செய்வான் புகை; "உன்னில்
என்றனை யாளு மன்னை யிலுரு வல்லால் யேறு
ஈண்டின்" என்றான் காமக் கடலின்க் கடந்த தூயன்.

சிகைத்தனன் அணங்கு சற்றே; திருவடிக் காமலம் போற்றி
"தகைமனத் தேவி வந்தேன், தண்ணடிச் சேவை யாலென்
பகைவினை போக்கிப் பொங்கும் பரிவகக் கருணை யாலிம்
மீசையுடற் பிறப்பை நீத்திப் பிழைக்கயான் விழைந்த வாழே.

யேதனை யானும் மாலும் விரிஞ்சியம் வியக்கக் காம
வாதனை யடைத்த தூயர்! மண்ணொடு பொன்னுக் காண்
பேதமொன் றறிகி லாத பெரியவ புந்தன் சேவை
சதலால் மேண்டே னந்த இமயவ ரூபும்" என்றான்.

"யுத்தசேர் வேளையப் போலும், வாரிசுத கட்டில் நீர்பால்,
சுத்தமாக் கந்தி யாயுன் தொண்டிக னாற்றி யுய்ய
புத்தர லிரத்தேன்" என்ன, உதவினன்; ஐயடத்தில்
அத்தனின் பணிப்பே றெய்தி, ஓவையா யுத்தான் மாதோ!

உஉ. யாத்திரை

மதுரை சென்றுத் தொண்டன் "மாத்தி பெறுக வேன்ற
பதமனா தொழுது பெண்டப் பழுவின் "மெய்ந் திட்டம்
இதை இங்கும், என்னைப் கொல்லி யெங்கிலும் வழக்கேல்" என்றான்
பதபவதத் தழுதான் காசு படுக்கையிற் படினு மம்மா!

தன்னிட னோடு மீத கருமனா யணங்கு காட்டின்
புண்ணியத் தலங்கள் சுற்றிப் புனிதகற் பெரியார் போற்ற
கண்ணின் விருந்த யாத்திரை 'காதலோ' என்றே தூயன்,
கண்ணின் யாழ்ப்பாள் ிதக் காரிப்பினை யாப்பர் யாழே!

வினிவதபுத் காசி யான் மமர்மயம் மதுரை யின்பக்
கணிதந் காட்டி யாழந் சமங்கனாக் கண்டான்; ஆங்கு
முனிவார் பன்ன மயர்நர், முத்தியி னுமகை கொண்டார்,
புனிதலாப் புனிதர் என்ன புனத்திற் கெல்லை யுண்டோ!

திரும்புழி அகா மொன்றில் திருத்தகு பாத நாட்டின்
அரும் பெரும் புதல்வர் தீய மிடியினால் அழுங்கக் கண்டே
வருத்தினன்; அழுதான்; பொங்கு வளம் புதழ் நாட்டி 'லித்தப்'
பெருத்துயர் பிறத்த தேனோ பிழையிதன் மேலு முண்டோ:

அன்னையே யருளாய் பாவத் தாதியாய் வறுமை நோயை
முன்னும் தீர்த்தி டாயேல் இவ்விடம் நீங்கேன்" என்னக்
கன்னனும் மதாநாதன் கைம்முகில் பெய்தே தீர்த்தான்
முன்னன் அருளால் இக்கேசய் முடித்திட மாந்தர் வாழ்க!

உஉ. உபதேசம்

தானது வான தூபன் தருமொழிச் சதையை மாந்தி
காணமுக் கனிப்பு மல்கி கல்வழி யொழுதி ஞாலம்,
மாணவச் சூருவின் காலில் வணங்கிப் தவிகன், பூத்த
பெருகு மாணாத் தாமே தேடியே யீண்டு மன்றோ!

பெருகுச் செனியம் மாந்திச் சித்தனைக் கழுத மாறும்;
தூய்மையிற் தூய்மையுக்கும், துயர்தரும் பற்றை நீக்கும்;
மாந்தரப் பல் மதங்க னேற்கும்; அருங்கதைப் பொருள்க னோந்
"மாந்தர அகம்பேன்" என்றே தனியனும் பொறித்த வேதம்.

பெருகுப் பணிப்ப அன்னன், நீளமிர்ச் சூயிராய் திர்போன்,
நாடுபாய் அக்கம் போல வலிப்பல மதங்கட் தாவன்,
பெரிநன் மாயை நீக்கப் பிறங்குடன்; உன்னன் அன்புந்
சரிய அழகு டாயின் சித்தையி வறிய திர்பான்.

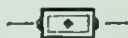
உன்னி போல் உலகம்: குடி யறுதுகள் போலு மாயை;
உன்னி போல் சஞ்சம்; சகன் கருப்பகம் போல்வன்; கேடில்
உன்னி யித்தி டம்ப முற்றிடா தானத நீத்துக்
கன்னிவ் வாத போலக் கருதினன் கதிபுண் டாமே.

J. S. Rajagopal Ays B.A.L.T.

Portrait of a young man, circa 1900

மாயையில் உழலு வேர்க்கு மருந்தெனக் கதிய னித்தோன்
சேயெனத் திரிந்தான் கல்லிக் கடல்களுஞ் சேவை செய்தார்;
நாயவாய் மலரின் தாதைத் தொண்டரும் உலகோர் நெஞ்சம்
பாபவும் பழுக்கச் செய்தார் பாரெலாம் நலமே பொங்க.

உச. சுவாமி விவேகானந்தர்

நங்கையணி திருநாட்டின் பெருந்தவமென் னுதித்ததொரு
கடவுள் வீரன்,

நங்கையணி நாயகனின் அருளமைந்து நாட்டிருளை
நலிக்க நாடித்

நங்கையணிக்குரு வருளின் சுடரினில் தன் அறிவேற்றித்
நாய சோதிச்

சிங்கமென வெழுத்து நமைச் சிங்கமெனக் காட்டியவன்
திறமை சொல்வாம்!

பாரின்பம் பெருக்குகலை பல பயின்றுங் கவலை நிறை
பாரி வீண்டுனன்

பாரின்ப மறியாது வுயிரின்பம் பெற்றிடவே
யுற்றார் தம்மை

பாரின்பக் கடவுள்களை கீர்காட்டு மெனவினவும்
நிமலன் றன்னைப்

பேரின்பத் தால் வளர்த்த பேரியோனின் மதம் பிறங்கப்
பிறந்தோன் வாழீ!

பன்னபாலும் நினைப்பாலுந் தவத்தாலுங் குருவினிடம்
பயின்ற ஞானம்

பன்னபாக நிலவுலகிற் கருளாளுந் துணைவர்தமை
யருது சேர்த்தே

நுண்ணிவாகப் பயிற்றுவித்துத் துறவாகச் சுற்றுவழி
துன்னிச் சென்னை

தனிபாக, அறிவோர்கள் துணுப்பிடவே சர்வமதச்
சங்கஞ் சென்றான்.

முகத்தினை யிருளில் மூடி மொய்துயர் மனத டைக்கப்
புகலறு மெனன மெய்திம் பூவுலகிருக்கச் சீடர்
பகலென மனதை யேத்திப் பட்டுன்ன மறைந்த மின்னல்
சுகமறு கூட்டைத் கண்டார் துயரினைத் தாங்க வொண்ணார்.

“சத்தியி னருளிற் பூத்து, தருமமே தவஞ்செய் தானற்
இத்தலத் துயிரு னெல்லாம் ஈசனைக் காட்ட வந்த
சுத்தனே! குருவே என்று துடிதுடிந் துருத்துக் கண்ணீர்
தத்துவங் கடந்தோன் றன்னைச் சமாதியில் விடுத்தா ரம்மா!

பரமஹம்ஸர் வாழ்க!

விழிமின் நெய்வமா வொளியினை யுமதுளே விண்டே
எழுமின்! தம்வினை யறிகுமின் இடைவிடா ததன்பால்
உழைமின்! வெற்றியோ டியர்களிப் பெய்துமின்! எனவே
விழும் வின்னிய, அருன்மொழி விளம்பியோன் வாழீ!

வினையெனும் உழவுசெய்து விதைத்து நல்லறிவைத் தர
குணமெனும் நீரு பாய்ச்சிக் கோதெனும் களையை வாங்கி
எனதெனும் விலங்கு வாரா தவனெனும் வேலி:யிட்டே
மனதினைப் பழுக்க வைத்த மங்களம் வாழி வாழீ!

அருளொளி பழுத்து வந்த அமுதவாய் உண்மை எங்கள்
இருளெனுந் துயரை நீக்கி, இன்பமே யாக்கி, நெஞ்சில்
தெருளெனுந் தேனை யூட்டித் தேசெனும் வலிவையியப்
பொருளெமத் கீந்த நாதன் பூவடி வாழி வாழீ!

மருட்டிடு மாயைதன்னை மனக்களம் வெல்ல நல்ல
மருட்டினை யான நாய னுயனின் சரிதை வாழீ!
சிருத்தகு நெஞ்சினின்று தேவியே புகலும் ராம
சிருட்டின பரம ஹம்ஸன் கிளர் மொழி வாழி வாழீ!

இராமகிருஷ்ணமிருதம்

வாழ்க என்றும் அருட்பணி மானவர்
விழ்க மாயை மிடியிரு எின்குலம்
தாழ்க தன்னயம்; சத்தியம் ஒங்குக!
சூழ்க ஆனந்தம் தொல்லுல கெக்குமே!

ஓம்

பரமஹம்ஸோபதேசம்

1. சத்தியின்தண்ணடித் தாமரை போற்றியே
அத்தனின் வாக்கை அறைகுடன் பாவாய்
2. மாறா மன்பும் மகிழவும் உறுதியும்
ஊறா வாழவும் உதவி யருளாய்!
3. புலின் மகிழவும், புலரியின் சாந்தமும்,
பேயின் தெளிவுடன் செம்மனம் உயர்ப்பாய்.

கடவுள்

1. ஒன்றே பலபெயர் உற்றினும் ஒன்றே.
ஒன்றே கடவுள் உணன்பல மதத்தும்.
2. ஆதி சிதம்பல மாநிலம் ஒன்றதே
ஆதி உருப்பெய ராலும் அவனே.
3. மண்ணதோள் றுமினும் : மட்கலம் பற்பல
பொன்னதோள் றுமினும் பொற்கலம் 'பற்பல'
ஒருவன் பலவுற உய்வதை யோப்ப
அருவ குருவனும் ஆடுதேன் ஈசன்.

௭. சச்சிதா னந்தத் தருவினின் நெண்ணிலா
அச்சுதர் ஏசு அவதரிப் பாரே.
௮. மின்விளக் கெண்ணில; மின்பொறி யொன்றுபோல்
பன்மதச் சோதிப் பரம்பொரு னொன்றே.
௯. நீரிற் குமிழி நிவந்த மறையுமே;
ஒரிறை னின்றே உயிர்வந் தடங்கும்.
௧௦. அலையுங் கடலில் அடங்கும் எழுத்தே;
பலபிறப் பெய்திப் பரமனுட் சிவன்.
௧௧. பாடி யணுகவே பல்வழி போலவே
நாடும் பலமதம் நாயக ளென்றை.
௧௨. பன்னிறம் மேல் உறை; பஞ்சணை யொன்றுபோல்
பன்மதத் துள்ளும் பகவன் ஒருவனே.
௧௩. பதல்மறை மீன்களைப் பார்க்க இயலோம்
அகமிருள் மூட அறியோம் இறையை.
௧௪. எண்ணெயில் தீபமே ஈசனில் மக்களும்;
அண்ணலின் அன்பால் அனைத்தும் விளங்கும்.
௧௫. உற்பகம் போலக் கருதிய மாற்றமே
அற்புத ஈசன் அளிப்பன் அனைத்தும்.
௧௬. பெரிதாய் எழுதுவர் பின்சிறி தாக;
பெரிதே சுடுவர் சிறியது பிண்டே.
௧௭. உருவன் பணிபோல்; அருவனோ நீர்போல்
உருவாய்த் தொழுதும் உருவான் இழைவன்.
௧௮. தீயிலே விட்டில் திதிப்பில் எதம்புபோல்
தாயகல் லன்பில் தொண்டர் கலாவர்.
௧௯. தொலைவி னுட்பமாய்த் தொன்றுவ போலத்
தொலைமனம் ஈசன் சிறிதெனச் சொல்லும்.

இராமகிருஷ்ணமிருதம்

௧௭. பாசக் குளமும் படுதாப் பெண்ணொடு
துகிசேர் ஆழத் துகளும் போலவே
பாச வினையே பாம னொளியினை
மாசற மறைக்கும் மனத்தி லறிவாய்.
௧௮. தன்னய'மற்றுத் தருமப் பணிசெய்.
உன்னுவை; ஈசனே உன்னுளே யுள்ளான்.
௧௯. ஒன்றடி சுன்னம் ஒருமதிப் பாருமோ?
இன்றேல் இறைவனே என்பயன் வாழ்வே?

கடவுளுணர்ச்சி

௧. அறிந்தவ ரீசன் உறவின ராவர்
அறியா தவரோ அவன்படைப் பாவர்.
௨. அரசனும் ஆன யனுப்பியே ஆளும்
அரனருள் துதலுல் ஆளுவன் புவை.
௩. தன்னுள் சிறிது தரினுந் தனவான்
இன்பு... னேற்ப்போல் ஈசனும் அன்பை.
௪. வேளை விடுத்தும் விருந்து வருவபோல்
காலம் விடுத்தும் கருணை வருமே.
௫. பணிபொடு பாகும் பரமவா னத்தமும்
அனுபவித் தோர்க்கே அறிந்திட வொண்ணும்.
௬. பாடகர், பாசதர் பாடுவர்; பின்னரே
நாடகத் தன்னிலே நண்ணுவன் கண்ணன்.
பிடுகு மண்பினுல் பேசியே யீசனை
விடுகு மென்றே வினம்பினர் மேலோர்.

௭. அலைபில் அலைந்தும் அமைதியில் நின்றும்
நிலவும் மதிபோல் நினைவுள் னொளியே.

௮. நீரொடு வற்றியே நீருள் நிறை குடம்
நேரவே கேவலம் நித்திய வின்பமாம்.

— ௧௦ —

கு கு

க. உணவெத் தகப்ப னுதவான்? மனத்தின்
பிணியைத் தவிர்ப்போன் பெருந்தகை யப்பன்.

௨. வத்தையிற் சேர்ந்த வரைமுழு காது போல்
அத்தனைப் பற்றின் அழுந்தான் உலகில்.

௩. ஆவி ரதமொடு மம்பியும் போல் குரு
தாவியே தன்னொடுத் தாட்டிவன் மாந்தரை.

௪. பக்குவ மூலப் பதமெனும் மென்மையில்
தக்க பகவன் வருவனே தானாய்.

௫. அர்சன தாளும் அடைகுவன் சீர்மை
வரத னருளால் மதமுரைப் போனும்.

௬. நடுக்கடற் புட்கொரு நாவாய் கதியாம்.
புட்விய னோர்க்குப் புகல் குரு பாதம்.

௭. குறிமன வேடன் குறிமீன் வலைநுள்
உறு கயல் நோக்கும் ஒருமனக் கொக்கும்
கெனவல் எறியக் கருடனும் புட்களின்
கெனவை யொழிந்ததன் காரணத் தாலும்
சேர்த்தே யிழக்குந் தேனீ யனையன
தீர்த்த ரெனவே தெளிந்தான் முனியே.

20. கொட்டையுட் சென்றார் குகித்தே யிருவரும்;
பட்ட மகிழ்வை யியம்பினன் மற்றொரு
கூப்பனே போன்றோர் அகக்களிப் பெய்தியே
இன்புறச் சொல்லுவர் ஏனையோ ருக்கும்.
21. மந்தையும் விட்டு மறைத்ததோர் ஆட்டையே
முத்துடன் தேடுவன் மூதன் பிடையன்.
22. தேன்மலர்ச் தேடியே தேனி வருவபோல்
ஞானியைத் தேடியே நண்ணுவர் நல்லோர்.

முக்தி வழி

1. உண்பிசுத் தாடுவான் சுற்றுவன் வீழாச்;
ஆண்டவர் பற்றி அனைத்தையு மாற்று.
2. ஓரிடம் ஆழ உறுதியாய் வெட்டுமின்
நிலை கம்பி யுலகில் கொழுமின்.
3. எண்ணெய்க் கலப்பெ ஏத்திய காரதன்
கண்ணென் எண்ணக் கணமும் முடித்திலன்;
சுடையா னவனே குதும்பமும் தாங்கித்
திடமா யிருமுறை செப்பினன் ஈசனா.
4. பச்சுறு பாடலில் ஒளவாதோட் டோன் என்
துக் கெழுந்தத் தொடுவாய் கடவுளை..
5. ஏதாநிலால் என் குமே நோமறு பொன்னும்.
உடனாலக் கெஞ்சம் கருண மயமாம்.
6. பலப்பிசின் எண்ணெயாற் பற்றிடா தே கை
உலகும் தெய்வ புணர்த்தவன் நன்னா.
7. சிக்குட கங்கை தேசக் கடவுளைப்
பார்ப்பென் சிவனை பற்றியோ தென் னா.

- அ. கள்ளனை மாது கருதுவ போலவே
உள்ளுற வீந்தே ஒருவனை எண்ணு.
- ஆ. மஞ்சளாப் பூசியே மாகடல் நீந்திடு.
விஞ்ஞியா னத்தினால் மேதினி நீந்து.
- இ. தன்றன் கருமமே தான்செயல் இன்பமாம்
பன்மை நினைப்பும் பயமும், பழுதாம்.
- ஈ. நெருப்பொடுஞ் செம்மை நிலவியே நீங்கா
இரும்பென ஈசனோ டீசனே யாவாய்.
- உ. காந்தம் வடநிலை காட்டியே காப்பபோல்
வேந்தனைக் காட்டி விரிமனங் காக்கும்.

நம்பிக்கை.

- அ. நம்பி விறகரி நன்மையே பெற்றதை
நம்பிக் குருவை நல்லெய் திடுவீர்.
- உ. நம்பி ரா மாவென நங்கை நடந்தனள்
நம்புதல் விட்டாள்; நடுநதி யாழ்ந்தாள்.
- ஈ. ஒருமுறை ராமவென் றோதடிந் பாபம்
அருகிடும்; மும்முறை யார்த்திடச் சொன் னார்.
நீயோ ரிழிகுல னாகவே நில்நெனத்
தாய குகனாய்த் துலங்கினன் சீடன்.
- இ. வழக்கி விழினுமே வாரி முழுக்கு
வழுத்தினெம் மாற்றமும் மல்கிடும் அன்பு.
- ஊ. நம்பியே தாவினன் நாயகன் தூதனே,
நம்பியோ சேதுவை காட்டிக் கடந்தான்.

௧. கடலுளே ஈரந்தம் கலத்தைக் கவிழ்க்கும்
மனதுளே ஞானம் மருளேச் சிதைக்கும்.
௨. அன்புடன் மூன்றுநாள் ஆர்த்திபின் அன்னையே
இன்ப வருவோ டிலருவன் முன்னே.

நூலறிவும் வாதும்

௧. எண்ணிடுனான், உண்டோன் எவனே பயனுளன்?
பண்ணேல் தருக்கம் பலதூற் புலவீர்.
௨. பிணத்தையே கோக்கும் பிராந்தயர் சென்றும்.
பணத்தையே கோக்குவன் பண்டிதன் கற்றும்.
௩. வன்னான் வெளுத்திடம் வத்திரம் தன்னதோ
எண்ணிலா தூல்கள் எதுவரை யும்மதே?
௪. மறைபுறம் எச்சில் மருவலால் வாய்
இறைவனோ தாயன் இயம்பிட வொண்ணான்.
௫. பரிசுற் கரசன் படியினும் என்றான்
கிருதம்; பண்டிதன் சுதுணர்க் தானச்
சகடி கனிமன் சுவைபுசித் தேகான்
புகுத்தான் உண்மை புலப்படிந் பேச்சோர்.
௬. உறினே உரையாம் ஓ வெனும் சந்தை;
பெறினே தெயிவர் கூறுவரை பேசுவர்.
௭. உண்டமுன் உச்சலாம்; உன்னுறி மெனனாம்.
உண்த மறுவையே மெனனமாட் மாத்தும்.
௮. அழகவன் மொழிகளைத் தோழிபாற் சொல்லாம்
மணமகள் போலவே மாதவர் இன்பம்.

- சு. சுடுவரை தோசை சுரீரென் பதுபோல்
சுடருறு மட்டும் தொடுப்பே வாநம்.
- சு௦. பஞ்சாங் கமதில் பதினமரக் கால்மழை;
கொஞ்சநீ ரேனும் கொடுமோ பிழியின்
- சு௧. அருமறை காயத் திரியில் அடங்கும்
பிரணவம் தன்னிலே பின்ன தடங்கும்.

பொருள்களின் அரித்தியம்

- சு. அருந்துவோம் சித்திரை அம்மா ரசப்பூ
பெரும்பலி தப்பிய பின்புது சேயே!
- சு௦. எனதென் மைந்தர் இகல்செயும் போதும்
தனதென வல்லமை சாற்றும்ருத்துவன்
பூதியாய் நிற்போன் அறிந்தே இவருடைப்
பேதமை கண்டே பெரு நகை செய்வான்.
- சு௧. மரபா யுழுவோன் மழையிலேல் அஞ்சான்
வருந்தும் புதுநில வாணிபன் அஞ்சி.

உலகம்

- சு. பரம்புள வீட்டிலே பத்திர மாயிரு
வீம்புபே ராசையின் வீடா முலகிலும்.
- சு௦. விலச்சிமச் சத்தையே வாசனை யென்பன்
அல்லோரு திமண் மாகு மவட்கே;
உலக மணமே உலகாய தர்க்கு
உலவுந் துறவு செவிட மாமே.

இராமகிருஷ்ணமிருதம்

௧. இறைகீர் அனைத்தும் எவ்வளவு புக்கின்
கிறைக்கும் பென்றும்? நினைவும் நகையுன்.
௨. காயல் மனிதனின் கண்முனர் உண்டிபோல்
மாய மனமுன் மயக்குவ கிற்கும்.
௩. தயிரிடும் பாணையும் பாலிடத் தக்கதோ?
உயர் பெருகுந் காண உலகோ னுதவுமோ?
௪. புகையிற் புகுந்தாற் புகைபடி யும்மே
மகளொடு ஆனும் மணவிகற் பாவர்.
௫. பச்சைக் களிமண் பலவுரு; சுட்டது
இச்சைபோ லாகா திருந் மண மென்ன.
௬. ஈமா வெணுங்கிளி சாரவும் பூனையே
கீழ் யென்றிடம் கீர்த்தி பேண் மாந்தர்பேரல்.
௭. கோவை யிரக்கக் குறுகினன் அல்லஹோ!
தாவினும் என்ருன் தரித்திர மன்னன்.
௮. மானைய எய்கன் அரற்றிக் குரைப்ப போல்
ஞானியை யுலகோர் நகையுரை செய்வர்.

சமரசம்

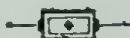
௧. கடவுளை சுற்றும் கணித்து நடத்திடும்
மாதான் போல் தன் மறுமதம் போற்று.
௨. ஓடிவிட சீரிலே ஓட்டது பாசம்
ஓடா விடினது ஓட்டும்; இறைவனை
நாடு மனதுள் நாடும் சமரசம்
நாடா மனதுளே நாடினும் வேற்றமை.
௩. வாய்புள் தேனாயே வாலி பெரிதெனும்
ஆழியின் தேரை அதுபெற சொல்லுமோ?

- ச. யானே யறிந்தநால் அந்தகர் போலவே
தான்கண் டதென்றே தருக்கமே பேசேல்
- ஞ. காட்டிடேல் கண்டா கருணன் மதவெறி.
போற்றுன் மதமே புறமதம் என்னேல்.

பிறவி ஞானிகள்

- க. பறவையில் ஓமெனப் பாரமூந் தாதே
பிறந்ததும் முத்தும் பெரியரு முன்னார்.
- உ. உருசியே யுண்டவன் உண்ணான் கசப்பை
அரசன் குமரி யணைவனோர் வழையே.
- ஈ. கன்னலும் மண்ணும் கணத்திற் பிரித்திடும்
ஞண்ணெறும் பேய்வரே யுண்மை துகர்ந்தோர்
- ச. நீருளே கல்லெனச் சீரியர் மாறிடார்
சேர்ந்து கரைவர் சிறுவர் களி போல்.
- ஞ. ஆதவ னென்றுகண் ணாடிநீர் போல்வன
சோதிமிண் டயுமே சுத்தர் மனம்போல்.

உலகும் ஞானிகளும்

- ஈ. போல் உலகரே தேனிபோல் ஞானிகள்
ஈரமோ டற்றதிக் குச்சியை யேய்வார்.
- உ. நற்றவர் அன்பர் நகையோர் உலகினில்
கந்துணி யுப்புரு கஞ்சமுட் போல்வர்.
- ஈ. மகவிஞல் இப்பணி மரது குறைப்பன்
அகவொளி வீய அஹம் புவிக்கை.

இராமகிருஷ்ணமிருதம்

1. சோந்தமாம் பொந்ததும் பாம்பெனச் சோதியர்
சொந்தவி டந்துச் சுயநல மெண்ணார்.
2. நீரில் பட்டு, புகிலே நீரிலே
பாரில் ஞானியே ஞானியுட் பாரிலே.
3. நீரிலே தாமரை சேற்றிலே மீன் போல்
பாரிலே ஞானிவி காரமெய் தானே.

கரும்பும் ஞானிகளும்

1. உண்டார் விசிறியும் விசுழி தென்றலே
உண்டார் சடங்கு விளங்கொளி கண்டோர்.
2. செவ்வி னுமிழையா நீத்தோர் : கரும்பும்
உலகவா னத்தம் முறையும், அதுவாய்.
3. செடிக்குறும் - வெலி; தெறித்து மனத்தில்
புகழ்ப்பு - ஆகா - உண்டுமே தீங்கிலே,
பிழமுடன் சம்பித் தெளியின் உலகின்
பிழங்கின் மாண்பும் வெய்யது செப்புமோ?
4. உலகு தேனா - வசிக்குமே நீர்விலம்
உலகின் சிங்கின் வசிக்கலாம் நார.
5. பொன்னும் நீசம்புபோல் தெய்வப்போ பூவியில்
உலகமையார் தோர்க்கும் உபலிதம்மோ?
6. உரிமெனத் தேட்டதும் உம்புகும் பொது
கரும்பும் புந்துத் தழுவும் தன்முல்.

பற்று

௧. சொரியச் சுகம்; பின் துயருறும் பற்றால்
தரும்நகை பூன்றுயர் தாரணிப் பற்றே;
௨. துள்ளிவந்து கண்ணெடு தும்புது கண்டும்
உள்ளத் துறவொடு பற்றிற் குவமை.
௩. செவிலி தலைவனின் சேயை வளர்ப்பள்
புவியோர் கடவுட்புதல்வுரை யன்றோ?
௪. புள்ளதுங் கூடியி ரற்றவிப் பொய்ப்புடல்
உள்ள நினைவிற் கலங்கேல் மனமே.
௫. ஏழுசா டிப்பெரன் இருந்தும் அதிலொரு
பாழ்சா டிநிறைப் பணியிற் புருத்து
துயரெய் தினையால் துறத்திடு பொன்னை;
பய்க்கும் நகையது பண்புடை யின்பம்.
௬. வெண்ணெய் மிதந்திடும் வெண்பால் கலந்திடும்
மண் நகை பற்றிடும்; மாற்றும் திறவே.
௭. விழித்ததோர் வீட்டில் விரையான் திருடன்
விழித்த மனத்தில் விழைவுசர்வராத.
௮. தூண்டிடு கோலும் துருத்தியும் போல்வே
சான்றவர் நட்பு; சாண்நலஞ்செயும்.
௯. கழாயர் உறவோர் களிப்பரோ கூத்தில்
நிழலாம் ஒளிக்கீழ் நிலவுமே. சேய்மையில்
தீர்த்தனை யுன்றார் தெரிந்திடா தேத்தியே
சேர்துப் பணிவரே சேய்மையுள் ளாரே.
௧௦. புவியிட மீசனே புன்மையர் பாலும்
நலம்படத் தேர்த்துமே நட்புசெய்விரே.

௧௧. யானையும் தானுமே ஐயனென் றோர்ந்தவன்
வீணே விழுந்தான் வெறுத்தவன் பாகனை.
௧௨. பழுத்த முழுதாய்ப் பகவனுக் காகும்.
அறுத்தது வாகா ததுபோல் மனமே.

அஹங்காரம்

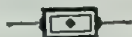
௧. உன்னியின் பாண்டம் உயர்தென் வடுப்போல்
கல்லோர் நெஞ்சிலும் நாடும்அஹக்குறி.
௨. உரிக்கவே தோல் காண் உன்னி யெனவே
விரித்துமே கோக்கின் வெறுமை யுலகே.
௩. காய்ச்சி யடிக்கவே காரிரும் பெண்கமாம்
காய்ந்து வருத்தவே காயமுந் துயதாம்.
௪. கனிசேர் மரமே கவினுறத் தாழும்
கனிவுள ஞானக் கருத்தே பணியும்.
௫. ஹம் மெனும் மாடு; தும்மெனுந் தோலதாய்
தம்மெனும் மானையே நீ யெனுஞ் சாந்தம்.
௬. எரித்த கயிறும் இலகும் உருவால்
அறித்த மனதும் அகக்குறி யெய்தும்.
௭. பொன்னற் குடத்தில் புனலிருக் காதுபோல்
கண்ண மனத்திற் கடவுளி னன்பே.
௮. மின்மினி தானேனும் மீன்கண் டடங்கிநிழம்;
தண்ணை னுற்றதும் தாரகை மங்கும்
நினைத னுற்றதும் நிங்கனும் மங்கும்;
மனதொளி புற்றதும் மானைய மறையும்.

- க. கழவிடின்கீற்றமும் காட்டிடேல், கண்டோர்
இடும்பையீ வாரே இதையறி பாம்பே.
- க. நீன் தவஞ் செய்தவன், நீரில் நடக்கும்
காலனாக் கல்வியோ கற்றனை மூடா!

பெண்கள் தாய்

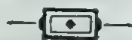
- க. பூனையைக் கிள்ளினன் புண்ணுறத் தேவியே
காணுவ தன்னையே யென்றனன் கந்தவேள்
பெண்களுள் உள்ளவன் பெண்களென் அன்னையர்
கண்களுள் உள்ளவன் காண்பதுந் தாயே.
- உ. பெரியதோர் பெண்ணை நீ பெற்றதா யென்னு
சிறியனைத் தங்கை யெனவே தெரிவாய்.
- ங. உலர்ந்த களியினுற் பாளை யுறது
சலமெனும் சக்தி சேரவே சாலாம்.
- ச. மண்தோய் சேயையும் மாதா கழுவுவள்
அன்னையே யெங்கள் அகத்தி னழுக்கை.

குறவு

- க. வெடித்துக் கறுகா விழும் பொறி போல்
விடுத்து வெளிவரும் ஞானி விழையான்.
- உ. பழம்விழி னின்பமே காய்புனிப் பாமே
முழுதறி யாமல் முனியேல் வருணம்.
- ங. தாய்க் குரல் கேட்டுத் தவிர்த்திடும் ஆட்டமச்
சேயென நீப்பரே தேவுகாண் ஞானியர்.

1. காயமுதி சப்பி கழலுமே; ஞானத்
தாய்மை முனிரின் துற்குமே பந்தம்.
2. திருப்பிழின் தாகே தியாகி யெனுமே
கிருட்டினன் சொன்னதோர் கீதையின் சாரம்.
3. இன்னியும் கொப்பனர் எய்வரே யாக்கைக்
குண கசையோடும் தறுத்தோர் உலகில்

இளமைப் பழக்கம்

1. இளம்பெயர் வளைத்தே யிங்கும் சிலிக்கை
இளங்கிளி பேசியே யின்ப மணிக்கும்.
2. முதுவேய் முறியும்; முதுகிளி பேசா
திதுபோ வறிய மிளமைம் லோங்கும்.
3. பச்சை யுலர்ந்திழன் பாக்குணே வேறுபோல்
இச்சையே வற்றிழன் இவ்வுட லான்மர.

ஆத்ம ஞானம்

1. புத்தியி லைக்கியம் பொங்குதல் ஞானமாம்
புத்தியில் பேதம் புரிவதஞ் ஞானம்.
2. பாம்பினிற் சட்டைவே றாகும்; பருவுடல்
ஆம்பே நறிகுவை ஆன்மனி னின்தே.
3. சகமுன ஆடி சீசமுதல் காட்டும்
சகியுடன் வன்னியாம் தூயதோர் வாழ்வு.
4. தேசிகன் தீடன் தெளிந்தவர்க் கில்லையாக்
ஆசையிற் தெனம் மாளுவர் தூயர்.

நீ. நீசியிலே கள்வன் நீதிதொழின் தேடாண்
பசுபதி-காணின் பரித்தலை யாது.

ஸ். உன்னை நீ தேறு; உலிகுணி லோங்கியே
பின்னெனலா மாகும்; பிறப்பும் நலமாம்.

எ. ஆன்மஞங் கோயிலில் ஐயனைக் காண்பவன்
வான்புலிக் கோயிலும் மல்கிடக் காண்பான்.

அ. அத்து விதத்தின் அறிவை யடைந்திடின
எத்தையுஞ் செய்யலாம் எதுதீ தாங்கே?

க. கலியிலே ஞானம் கடின மடைதல்
அலைக்கும் பசிக்குல களா மனைத்தும்.

கஃ. மண்ணவர் ஞானம் மனைக்குள் விளக்குபோல்
தொண்டரின் ஞானம் துலங்கு மதியென;
விண் மணி யொப்பது விண்டவன் மேதை.

சில கதைகள்

க. ஒருவருக் கொருவர் உயிர்தர மாட்டார்
இருவிதிச் சுற்றம் இலகொளிக் குண்டோ?

உ. வேசைபா லுற்றவன் ஈசனை யெண்ணினன்
ஈசனைக் கேட்டவன் வேசையை யெண்ணினன்.

ந. பைத்தியங் காட்டிடின பைத்திய னொருவை
வைத்து நினைப்பதே வாழ்வில் சிசுமாம்.

- ச. செல்வ மனைத் துமே சேவகன் தன்தெனச்
செல்வன் விலக்கிடச் செம்பிலா னுனான்.
- இ. வேசைத் தொழிலிலும் ஈசனை யெண்ணியே
மாசில் சுவர்க்க மடைத்தனன்; மாதவன்,
பூசைத் தொழிலிலும் பூரியர் எண்ணமாய்
நீசனே யாகி நிரையம் புருத்தான்.
- ஊ. மாட்டையே கொன்றவன் மன்னனை கைக்கவன்
தோட்டம் எனதெனச் சொல்லினன் பார்ப்பான்.
- எ. கனவிலேழ் மைத்தர் மரித்தார் கவலேன்
நினைவிலோர் மைத்தன் இறப்பின் நினைவனோ?
- அ. காரணன் தூக்கங் கெடுக்கிறான் நாரதன்.
நாரிபாஞ் சாலியோ நம்பனின் ணனை;
கனகனின் சேப்பல கட்டமே யிந்தான்;
தனஞ்சய வீசனைச் சாரதி யாக்கி,
இனைய துன் பங்களு மீசனுக் கீந்தென்
மனத்தை வருத்தினர் மாண்பா மிவரே.
- ஊ. போகிறேன் போகிறேன் என்பவன் போயிடான்
ஏகுவன் அந்நொடி யிச்சையே யற்றோன்.
- கௌ. திருடனுங் குடிருனுஞ் செப்பினர் தப்பாய்
அருள் பெறுஞ் சாதே அழித்தனன் சாதுவை.
- கக. இராமனின் சித்தமே இட்டது காவல்
இராமனின் சித்தம் விடுநிலை யிந்தது.
- கஉ. சாம்பரைப் பூசினேன் சாதென வேண்டினர்.
நாம் பெருஞ் சாதுவே யாகிடல் நன்றே.

- கச. இடியேல் நிலையை! யிறந்தவன் கை கால்
தடியின் கடத்தலாம் என்றனன் தாரம்!
- கரு. அப்புற மென்றான் அதிபதி; அன்னவன்
வைப்பிடம் சொல்லவே வாஞ்சையைப் பெற்றான்.
- கங. சாண்தர நெஞ்சிலா வாணிபன், தாரம்
தான்சொல வேண்டிய ஆடைகள் தந்தனன்
உம் மன மாகிட வுன்னுமின் உறுதியாய்
அன்பினைச் செய்மினோ அன்னையை நோக்கி.
- கஈ. தாண்டினர் சீடரே தஞ்சம் குருவென
மாண்டனன் ஆசான் மதித்துமே தானென.
- கஆ. வேடத் துறவியும் வேந்தனாயின், தவம்
காடியோ னுக்கு நல மிகு மன்றோ?
- கக. வைரமும் மண்ணும் மனதிலே யொன்றெனார்
தெரிய மின்றித் தாணி யேன் நீத்தீர்?
- கஇ. உலகும் கடவுளும் ஒன்றென ஆசான்,
கலங்குவ தற்றான் கருத்தி லிராமன்.
- உக. அடித்தோ னிப்போ தாற்றுவ னென்றார்
அடித்தவ றற்றோர் அறிஞர்க் கொருவர்.

ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் பாடிய
இராமகிருஷ்ண மிருதம்
முற்றிற்று.

சுத்தமே கடவுள்!

சுத்தமே சுகம்

.. சுத்தமே சர்வ மதசாரம்!

அன்புறுதி மெய்யறிவும் ஆண்மைச் சமாசமும்
இன்ப வெள்ள மோடிதயம் ஈசனோ டொன்றுகவே!
புன்மையழுக்காறு வஞ்சம் போக்கிப் பொறுமையுடன்
உண்மை யுள வீரவுரை யோங்கிப் பரவுகவே!

ஊணருளும் நற்றொழிலும் உண்மை யருட்பணியும்
நான் எளிமை நேர்மையுடன் நாட்டின் விளக்காவோம்!

கோயி லுல கந்தனிலே கோதற்ற தொண்டுடனே
வாய் மனமெய்த் தூய்மையுடன் வாழ்வோம் ஒருகுலமாய்
தூயனெமக்குத் தலைவன் தோன்றாத் துணைவனவன்
வாய்மன மெய் மன்னி யெங்கள் வாழ்வை நடத்துகவே.

சத்தேதாஹம்!

